

ZDS - Otporas - 0132

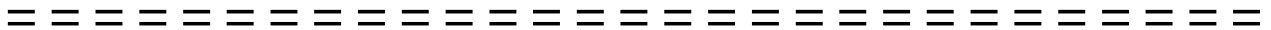
***agrarna
izbjeglica***

dragutin

U

2022 - 1956 = 66

* * *

* * *

=====

ZDS, NASLOVI DATOTEKA:

20131009_Bobanovi_OTPORAS_da_se_ne_ZABORAVI.docm

Milan Boban - OTPORAŠ

@ndh_povijest

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@ndh_povijest/AGIZ-dragutin_NDH.htm

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/@ndh_povijest/AGIZ-dragutin_NDH.pdf

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/Zzx_POVEZNICE.htm

=====

I sinoć sam ostoječke dvije, u
Maćana Popio RAKIJE.

NEĆU BRATE, KAD SAM DO SADA MOGA ŽIVIT KO ČOVİK I RVAT, MOGU I OD SADA...

Objavio/La: Ante B
09/10/2013

Moj sinko, nemoj se nikada tući. Ako te neko napadne, braniti se. U tom slučaju ja te radije posjetiti u zatvor nego u bolnicu. Petar Boban, Gabrić, svome sinu Milanu 1956.

DA SE NE ZABORAVI

Ovu gore navedenu izreku mi je rekao moj otac Petar 1956 godine.

Moj otac Petar Boban, gabrića (1907-1981), bio je u Domobranima. Ranjen je bio na Kozari 1942. godine. Pričao mi je da mu je njegov zapovjednik toliko puta rekao da se zakloni za vrijeme borbi, jer da on sam ne može rat dobiti. Borio sam se srčano, iz srca za moju zemlju Hrvatsku, mnogo puta mi je to rekao. Dok nisam bio ranjen nisam mislio da me metak može pronaći. Poslije liječenja i operavka, razriješili su ga vojničke obveze, te je došao kući. Njegov brat Mate, moj stric, je bio u Ustašama na dužnosti u Zavidovićima.

U mojem selu Bobanova Draga, na jednoj gomili, seljani su za svoje potrebe i svojim vlastitim sredstvima postavili zvono i posvetili ga sv. Iliji. Od tada, 1937. godine, svake godine na dan sv. Ilije 20 srpnja održi se sveta Misa na čast imena sv. Ilije. Poslije sv. Mise svak sa svojim ide kući na ručak, dobro se najedu i napiju i tako, puni sreće i zadovoljstva, poslije ručka izidju iz kuća i hladovine, te odu dolje na cestu na DERNEK. Selo puno svijeta, naroda. Mnogi su došli iz susjednih sela i župa.

Te 1943. godine u proljeće su najprije naišli četnici. Zapalili su nekoliko kuća i u našem selu ubili Grgu Boban, grše (1896-1943) i ženu Stjepana (Stipuka) Zorić, a preko sela još trojicu. Neposredno iza njih, četnika, naišli su partizani. Oni nisu ni palili ni ubijali. Simbolično su prošli tuda i samo popljaškali što su mogli, kako su to oni znali reći "da je to za narodnu vojsku". Hrvatske vojske tu nije bilo, ni blizu. Bilo je nešto u Imotsom i nešto seotskog redarstva, što nije bilo dovoljno pružiti bilo kakav otpor ni četnicima ni partizanima. Ali za taj slučaj se je čulo i hrvatska vojska je počela patrolirati tu liniju Imotsk/Grude/Ljubuški/Široki Brijeg/Mostar.

Čitajte i ovo

U Sesvetama ubijen Vinko Žuljević Klica!
Živi zid: Glavni su problem lažni socijaldemokrati
Milanović i Josipović
Obljetnica Velebitskoga ustanka
Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskog
stanovništva u svibnju i lipnju 1945.

Moj stric Mate je došao iz Metkovića na dopust za Ilindan, kako se je to kod nas govorilo, tj. za 20 srpnja. Koliko se još uvijek sjećam, bila je srijeda. Bilo je mnogo naroda i Dernek je bio lijep, kao po običaju. Jedni se šetaju, tamo-amo, dok drugi pred kućama u hladu sjede, pričaju, jedan drugome nazdravlja iz bukare ili pletare, svak se veseli, ganga se pjeva, jednom riječu: UŽITAK i milina! U jedan trenutak nastal buka, gužva i galama. Naišli Ustaše i naredjuju svima da se mirno razidju i da svak svojim kucama idje. Dernek je zabranjen poradi sigurnosti. Većina naroda je poslušalo i pognutom glavom uz kolovoz krenuli kući. Kada su došli pred Matanovu kuću, gdje su u hladu pod razgranatom šljivom sjedili moj otac, moj stric Mate i drugi seljani, Ustaše su ih počeli rastjeravati. Jedan od njih je prepoznao mojeg strica Matu i svalio na njega svu hrpu uvreda i psovki zato što nije bio u ustaškoj odori, već u civilu. Moj stric se počeo -kao- pravdati i u tom pravdanju došlo je do fizičkog obračuna. Ustaša Ljubičić iz Runovića ispod Imotskog udari kundekom mojeg strica, našto je moj otac Petar odmah skočio u obranu svojeg brata i oduzeo pušku Ustaši Ljubičića. Drugi Ustaša je odmah pošeo pucati. Svak je utekao, spašava se kako tko može. U tuči su pet (5) Ustaša, moj otac i moj stric Mate. Oba su ranjena. Na svu sreću rane nisu bile smrtonosne, ali metak nije znao hoćeli biti smrtonosan ili ne.

Seljani, susjedi i prijatelji su na skalama/lotrama donijeli ranjenog mojeg oca i mojeg strica kući. Toga se još sjećam kao da je jučer bilo. Ali se takodjer vrlo dobro sjećam priča mojeg oca koje mi je pričao dok smo kopali. To su bili nekontrolirani incidenti, bez zapovjedi iz Zagreba. Moj stric Mate (1919-1966) je i dalje ostao u Ustašama i borio se za svoju zemlju Hrvatsku, bez da je pomišljao da iz nekog prkosa i zbog nekih prljavih Ustaša ode i pridruži se partizanima. On je bio zarobljen u svibnju 1945 godine između Zidanog Mosta i Celja. Prošao je kroz velike muke i vezitkije uši i ostao živ.

U mom selu je takodjer veliki Dernek na sv. Petra i Pavla 29 lipnja. Kod nas se to obično i skraćeno kaže 'Petrovdan'. Godine 1956, mislim da je bio petak, šetali smo se u Derneku. Moj rođjak Ante Grubišić i ja zapjevali smo gangu sa pjesmom: **Meni moja govorila mati, pjevaj sine živijeli Hrvati.** Milicioner Djuro i Milan Šorman, oba od Mostara, Bjelog polja ili okolice, odmah na nas. Zametnula se gužva, te zatim tuča u kojoj je bilo i krvi. Sve se završilo dobro, jer je moglo biti i gore.

Sutra subota otac i ja kopamo na polju, evo ih. Ugledao sam ja njih kako se žurnim korakom približavaju k nama. Kratkim postupkom oni -milicija -hoće mene sprovesti u "Stanicu Narodne Milicije" u gornje Soviće. Ja sam im rekao da znam gdje je stanica i da ću sam doći, a da oni mene neće sprovoditi kroz selo 5-6 km. kao nekog lopova. Pristali su. Oni svojim pute a ja mojim. Otac mi je samo rekao: "Moj sinko, neka te dragi Bog čuva na svakom koraku. Za tebe ovdje nema više života. Širok ti je svit. Ima četiri (4) strane, Istok, Sjever, Jug i Zapad. Izaberi, prkrsti se i ajde. Samo nemoj na Istik. Idi na Zapad. Ajde najprije kući i reci Vićeki, to mi je Mater, ona zna di je onaj veliki takujin da ti dadne malo para.

Eto, tako sam ja kao dečkić napustio moje selo, moju rodnu grudu koja mi se je zalijepila za tabane i kuda god koracam/hodam, tragovi hrvatsstva ostaju. Imao sam priliku u zadnjih pola stoljeća mnogo puta razmišljati o svemu pa i o tome: tko je kriv? Sudbina, došao sam do zaključka. Ustaše koji su bili povod da moj otac i moj stric odu u protivni tabor, partizane, su bili izolirani negativni slučajevi, kao što, recimo, kod jednog kirurga, koji neoprezno i zaboravno ostavi neki kirurški pribor/alat u unutrašnjosti pacijenta, koji kasnije zbog tog neopreza umre. Još se nije slučaj desio da je netko u takovim slučajevima optužio medicinsku nauku i kao takovu osudio da ne valja. Tu je hrvatskodržavotvorna vrlina mojeg oca i mojeg strica, koju sam neseumnjivo naslijedio od njih.

Kada je 1963. godine jedna skupina hrvatskih rodoljuba i revolucionaraca došla iz emigracije u Hrvarsku, okolicki Papuka, s namjerom dignuti ustanak, mnogi, ako ne i svi, od moje obitelji i rodbine su bili pod Udbinom paskom. Tada je Nika Belac iz Drinovaca, koji je bio velika "budža" u

CK KP BiH, došao k moje ocu Petru i rekao mu da su oni u Mostaru zaključili da je on kvalificiran za prvoboračku penziju, na temelju one bitke sa Ustašama na 20 srpnja 1943. godine. Pošto je taj Nika naš susjed i mnogi su ga poznavali pa tako i moj otac, on mu jr rekao: ” Pa, bolan Nika, kako ja mogu dobiti vašu prvoboračku penziju kada i Bog i čovik zna da sam se ja borio protiv vas a ne za vas. Šta će moj sin Milan (to sam ja) tada reći. Odrekao bi me se. Neću, brate. Kad sam do sada moga živit ko čovik i Rvat i bez vaše penzije i pomoći, mogu i od sada. Eto kako sam ja, Mile Boban, Otporaš, napustio, neiskusani i golobradat moju dragu dompvinu Hrvatsku.

Ovo sam našao shodno iznijeti na ovim stranicama portala javno .com da se bar jedan mali isječak i dio moje pozadine zna. Ima toga mnogo za reći...

Objavljeno: 13.06.2009. u 14:21h
 Broj otvaranja uratka – Prvih 24h: 1086
 Gracena13 14.06.2009 11:11 h
 citat:

Ovo sam našao shodno iznijeti na ovim stranicama da se bar jedan mali isječak i dio moje pozadine zna. Ima toga mnogo za reći...

Izreka veli: “Sit gladnome ne vjeruje”

Samo onaj tko je na vlastitoj koži proživjeo i koži bliskih srodnika doživjeo teror UDBE , (nažalost naše sudbe, da se ostataka repova hobotnice nismo još uvijek u cijelosti uspjeli riješiti do dana današnjeg) može razumjeti vašu osobnu tužnu sudbu i suosjećati s tjeskobnim mislima koje su vas pratile nakon što ste ni kriv ni dužan, bili prisiljeni protivno volji napustiti vlastiti dom.

Gracena13 14.06.2009 11:35 h

Mnogi se raduju izreci pokojnog prvog predsjednika dr.Franje Tuđmana:

UVIJEK I SVE ZA HRVATSKU, A NAŠU JEDINU I VJEČNU HRVATSKU NI ZA ŠTO”

a rijetki mogu s razumjevanjem shvatiti vašu osobnu radost, što konačno dokopasmo se mogućnosti da svoj na svome s ponosom obitavamo u slobodi i miru na tlu samostalne i nezavisne RH.

Svatko ima pravo da se raduje onom što mu ugodu u duši čini (pa i gđa. Lokica , iako nije svjesna komu ili čemu klikće) .

Upisati ću što mene osobno danas rastužuje, iako sam sretna i radosna jer :

IMAMO HRVATSKU !!!!

Da se nasmijete na trenutak, iako nije ni malo smiješno, naprotiv žalosno, da žalosnije ne može biti.

Priča iz Hrvatske .....realna situacija većine!

Radim kod Austrijanca.
 Plaću dižem kod Talijana.
 Kupujem kod Slovenca.
 Telefon plaćam Nijemcu.

Točim gorivo kod Mađara.
 Lijekove kupujem od Izraelca.
 Zakone mi propisuje Belgijanac.
 Sudi mi Nizozemac.
 U vojsci mi zapovijeda Amerikanac....

Prilog : autor N.N.

Gracena13

Domobran 14.06.2009 12:25 h (Korisničko ime "Domobran" je bio Mile Boban.)

Gracena13. Uživam čitati vaše komentare. U svakome pročitam vrlo zanimljivih stvari i saznam mnogo što nisam zano. Na svim tim informacijama vam sikreno zahvaljujem.

Kako god je teško biti svoj osobni kirurg ili u potrebi odvjetnik, tako isto je teško pisati o sebi samome. To je s jedne strane uhodano univerzalno pravilo, ali s druge strane je vrlo promašljivo i netočno. Tko može o nekome znati više nego što dotična osoba zna sama o sebi. Svi mi imamo sjećanja na svoj život, neki više neki manje. Samo svi ne žele svoje jade iznositi na "vjetrenjaču" zbog nama nepoznatih razloga. I to je njihovo pravo! Dok ja zastupam to pravo da one osobe kojih je život bio tegoban, trnovit i uvijek u borbi i napetostima da ostvari svoj cilj i SAN, a moj SAN je kroz moj cijeli život bio PONOVRNO OSLOBODJENJE HRVATSKE.

U toj borbi i za taj cilj nisam popustao sve dok se moj san nije ostvario, a on se je ostvario Domovinskim Ratom 1991-1995, koji nije iz magle ispao tako da ga nitko prije nije mogao vidjeti. Taj Domovinski Rat je ispao iz vjekovnih želja Hrvatskog Naroda, ne izdvajajući niti ijedne napora iz prošlosti za ostvarenje tih vjekovnih želja počevši od 626 pa do danas. Ukratko, MOJ SAN SE JE OSTVARIO! Naša Hrvatska Republika je tu. Komu nije dobra, neka ju popravlja i u ljepšava. Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za veću. Za mene je dobra! Kakva je, takva je, naša je!

arca 14.06.2009 12:44 h

dodatak:

priča iz Hrvatske

a državu mi predstavlja predsjednik
 koji odavanje počasti bleiburškim žrtvama
 proziva ustaškim dernekom
 I još smo ga sami birali!

E, moj narode....!

Od vremena još od Krista
 Nova lica, scena ista
 Vražje sile se trude
 Da nas ne bude

Antikristi i masoni
 Komunisti ovi, oni
 Šire sotonske fraze
 Da nas poraze
 E, moj narode, e, moj narode

A mi gluhi, nijemi, slijepi
Svatko u svom mraku strepi
Narod biran od Boga
Guši nesloga

Iz povijesti naše slavne
A i ove ne baš davne
Sve smo što nam je vrijedno
Stekli zajedno
E, moj narode, e, moj narode

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu ni neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode, e, moj narode

Generacije junaka
I pobjednička vojska jaka
Još se brine i gine
Zbog Domovine

S nebeskih tih visina
Daj nam Bože opet sina
Da nas vodi iz bijede
Sve do pobjede...e, moj narode

Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
Ni ja više tako nemogu i neću
Uzmimo u ruke sudbinu i sreću
E, moj narode e, moj narode

Gracena13 14.06.2009 13:54 h

Otporaš:
citat:

MOJ SAN SE JE OSTVARIO! Naša Hrvatska Republika je tu. Komu nije dobra, neka ju popravlja i uljepšava. Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za veću.

Za mene je dobra! Kakva je, takva je, naša je!

Svaka čast, lijepo rečeno! gosp. Otporaš.

Otporaš 14.06.2009 13:54 h

arca. Priča vrlo dobra! Pjesma još bilja, za svaku prigodu dobra.
Naša hrvatska sudbina je u rukama onih Hrvata kojima nije žao se žrtvovati za nacionalne ideale. Dozvolite mi navesti jedan primjer. Davno je to bilo. Ima tome skoro četrdeset (40) godina. Bio sam na jednom izmješanom skupu. Živo se je raspravljalo. Svak svoje. Mi državotvorni Hrvati svoje. Izgubila se kontrola. Suprotna strana počela najprije izazivati te prekodrinski vrijeđjati. Osobno sam intervenirao i smirivao koliko sam mogao. Sve ima svoje granice, pa i strpljenje. Kada se nije moglo dalje, pritisklo se cara do duvara, stao sam pred najbučnijega, koji je najviše psovao o vrijeđjao. Bio

je Srbin, Rade Vukašinić, ne znam odakle je bio iz Srbije, opsovao sam mu jugoslavensku mater, i oštro naglasio da mu ne psujem srpsku mater, jer za mene Srbija postoji i srpski narod postoji, ali, za mene ne postoji jugoslavija niti jugoslavenski narod. Ti, ako te je majka rodila, dirni, a ja ti opet psujem jugoslavensku mater. Njegovi prijatelji se skupilo oko njega i kažu: On ne blafira. On je spreman i pogunuti za svoju ideju.

Eto, sudbina Hrvatske je uvijek bila i uvijek će biti u rukama odvažnih državotvornih Hrvata.

[Gracena13 14.06.2009 14:32 h](#)

otporaš:

MOJ SAN SE JE OSTVARIO! Naša Hrvatska Republika je tu.

Kome nije dovoljno velika, ne se izvoli boriti za veću.

Uh, vi ste plemenitiji u duši, neg'ja. Ja sam zloćka po prirodi.)))))))

Voljela bih da sam imala priliku doživjeti da kifla postane "trudnica."

Zadržavši i prihativši oblikovanje nasilnim putem pojedinih agresora kroz dulje povijesno razdoblje, zauvijek će biti izložena riziku, da zadobije nenadani smrtonosni udarac u trbuh.

Voljela bih da nam lopuže vrate sva materijalna dobra koju su nasilnim putem ili uz podršku sila moćnica-saveznica prigrabili.

Naime, mnoga materijalna dobra, još uvijek su službeno uknjižena kao vlasništvo NDH i RH, a otimači uživaju sve

blagodati koriteći se njima, iako nisu zakonski vlasnici dobara.

[Gracena13 14.06.2009 14:50 h](#)

Arca:

citat:

dodatak:

a državu mi predstavlja predsjednik

koji odavanje počasti bleiburškim žrtvama

proziva ustaškim dernekom

I još smo ga sami birali!

Koji su to mi?

Žalim, ali ne mogu prihvatiti osjećaj kolektivne krivnje.

Građani pojedini dali su glas, ja osobno ne, i ni pod koju cijenu.

Toliko od mene, na znanje i ravnanje osobno tebi, a i ostalima, ako ih slučajno zanima što mislim o ovom protiv moje volje neizbježnom, a nemilom događaju,

[arca 14.06.2009 15:02 h](#)

gracena13 nije izabran ni mojim glasom, no što je tu je, ispao je 'naš'.

Na sreću, ne više zadugo. A što će poslije biti, vidjet ćemo. Nažalost, kako stvari stoje, nisam osobit optimist ni po pitanju budućega.

Komentari.

Milan13 years ago

Vrlo zanimljiv opis. Poznati su mi ti naš hercegovački običaji, i prije i poslije derneka. Poslije ručka, ne ručka nego užine, svi se zgrnemo dolje na cestu u šetnju sa curama i curicama. Najteže je bilo curi kada joj momak dadne "korpu" na derneku. Danas, zakleo bih se da 95% Hrvatica i Hrvata ne znaju šta to znači dati curi "korpu" na derneku. Ako se javi pet (5) znatiželjnika da bi željeli znati šta

to znači, odgovorit ću im, jer sam osobno dva puta dao curi “korpu” na derneku, jednom u Grudama, jednom u Drinovcima.

Guest [Milan13 years ago](#) edited

Milane di ćeš curi dat korpu? Jel nisi tija šetat s njom ili ?? :))

Milan Guest13 years ago

Ja sam išao na silo kod jedne lijepe curice u Krištelicu. Spavala je sa materom. Bile su samo one dvije, jer joj je mater bila udovica. Spavale su na katu, tavanu, među concima duhana. Zvao sam i piljke bacao na prozor da me čuju. Znao sam za sigurno su su me čule, jer su kašljale i čulo se je. Pješke sam došao iz Bobanove Drage. Sada se vraćam kući, opet pješke. Navratio sam kod Maćana, to je bila gostionica. Popio sam dvi/tri ljute i kući. U putu sam susretao “Staničarke”, tako smo ih zvala, a to su one cure koje su radile u Duhanskoj Stanici u Grudama. sam sa sobom sam pjevao gonge, i to onu:

“I sinoć sam ostoječke dvije, u Maćana popio rakije”. Ovi izreku sam stavio za NASLOV OPISA. Velika hevala svima! Mile.

Tada sam došao na ideju da ću toj curi dati “korpu”. Pošto je tada svake godine bio dernek u Grudama na Ivonjdan Božićni, tj. 27. prosinca, ja sam taj dan prišao i zamolio ju za šetnju. Cura obje ručke pristala. Moj kolega Ante za to je znao i čekao me pred Maćanovom “Krčmom”. Ja naišao sa curom i samo se izvukao iz derneka i prišao mojem kolegi Anti. Tako je priča završila, a cura shvatila da se ne treba sa momcima šaliti. Davno bilo sad se spominjalo!

Objavljeno 17. svibnja 2026.

Autor [Otporaš](#)

Prethodna objava

Iako se je povijest događala, o njoj se ništa ne bi znalo DA SE NISU DOGODOVŠTINE ZAPISIVALE I PISALE. Zato pišimo o povijesnim zbivanjima.